

[Kurt Brauer.]

om visse grupper særlig økonomisk belastende medicin bør være gratis. Det er udvalgets opfattelse, at det må foretrækkes, at medicin ikke gøres ganske gratis, og at der, såfremt man fastsætter det offentliges tilskud til gruppe A til 80 pct., heller ikke vil være behov for en sådan særordning.“

Ministeren tilslutter sig denne flotte bemærkning ved selv at komme med en, synes jeg nok, lidt flot lakonisk udtalelse i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig denne:

„Udvalget har ikke kunnet anbefale, at medicin gøres gratis, men har henvist til, at det sociale sikkerhedsnet i lovgivningen i øvrigt må udbygges således, at relevant medicinordination ikke udelukkes af økonomiske grunde.“

Jeg synes, det er meget betænkeligt, at ministeren her glemmer det forbehold, som udvalget har stillet. Udvalget har stillet et forbehold, der siger, at såfremt man følger ideen om et 80 pct. tilskud til patienterne, finder man ikke nødvendighed for at indføre gratisprincippet inden for medicinbrugernes rækker. Det synes jeg at ministeren har glemt, for hun har fremsat sit forslag med 75 pct. offentlig støtte. For det andet argumenterer ministeren tidligere i bemærkningerne for det synspunkt, at visse medicin-sorter kunne være gratis, idet ministeren skriver øverst på side 2 i bemærkningerne til lovforslaget:

„Udgiften til disse præparater vil ofte belaste patientens budget stærkt, og misbrug af disse lægemidler vil ikke være aktuelt.“

Her synes jeg ministeren argumenterer ganske glimrende for, at risikoen ved at gøre denne medicin gratis må være lig nul, hvis ellers ministerens argumentation holder ifølge ministerens egen opfattelse.

Ministeren og udvalget har åbenbart savnet ekspertise til at fremstille en argumentation for det standpunkt, at det må foretrækkes, at medicin ikke gøres ganske gratis, idet det, så vidt jeg kan se ved en hastig gennemgang af det foreliggende, ikke forsøges bevist, at alle de landes ordninger, som man beskriver i betænkning nr. 659, er dårlige. Man forsøger ikke at argumentere. Der er foran i betænkningen en beskrivelse af en

række landes ordninger. Samtlige de nordiske landes ordninger er bedre end vores. Udvalget erkender, at det indgår i udvalgets kommissorium, at man skal undersøge, om særlig økonomisk belastende medicin bør være gratis. Man argumenterer overhovedet ikke fra udvalgets side over for ministeren, man konstaterer bare, at det synes man ikke. Og ministeren forsøger heller ikke at argumentere; tværtimod præsenterer ministeren en argumentation for det modsatte synspunkt i sine egne bemærkninger. Jeg synes, det er et overordentlig betænkeligt princip, man her indfører, idet man altså giver et udvalg et kommissorium, og uden at udvalget forsøger at underbygge sine påstande, når det så blot til den opfattelse, at man synes ikke, der er grund til at indføre gratis medicin.

Og så til det store problem, som lovforslaget kun indirekte berører, nemlig medicinmisbruget. Her kan samfundet vælge imellem flere metoder til bekæmpelse. Man kan gøre som Nille og forsøge ved krabaskens hjælp at nedsætte Jeppe's forbrug, så man kan få lidt mere tid brug for udskjæljelser sammen med degnen, eller man kan vælge som fader Holberg at spørge om årsagerne til Jeppe's drikkeri. Det ser ud, som om ministeren har valgt at spille Nilles rolle i dette spil. Jeg må indrømme, at misbruget kan have årsag i sektorens egen struktur. Den store lægemangel springer i hvert fald i øjnene, og man spørger sig selv, om overbelastede læger ikke føler sig fristet til at klare komplicerede og tidkrævende patienter med en recept på nogle piller. Det ville jeg tro med den enorme arbejdsbyrde, som er lagt på lægernes skuldre. Men spørgsmålet er så, om lægerne vil holde op med det, fordi det bliver dyrere for patienten. Ministeren vil rigtignok uddanne lægerne i den rette brug af den nye lovtekst, men det får lægerne vel ikke mere tid af, nærmest tværtimod, vil jeg tro.

Sådanne infrastrukturelle problemer, som det vel hedder på nydansk, bør kunne klares ad sociallovgivningens og anden lovgivnings vej. Men alle andre årsager til medicinmisbruget må efter min opfattelse klares ved et fundamentalt indgreb dér, hvor disse årsager er at finde. Man helbreder ikke patienten ved at smide termometeret væk og lukke øjnene for sygdommen. Man helbreder